

DECIZIE

01 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând recursul declarat de Ion Lașcu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de
Microfinanțare „Microcapital” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Ion
Lașcu cu privire la restituirea împrumutului și cererea reconvențională depusă de Ion
Lașcu împotriva Organizației de Microfinanțare „Microcapital” Societate cu
Răspundere Limitată cu privire la declararea nulității contractului de împrumut cu
aducerea părților în poziție inițială, încasarea prejudiciului material și moral,
împotriva deciziei din 07 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 18 mai 2016 Organizația de Microfinanțare „Microcapital” Societate cu
Răspundere Limitată (în continuare „Microcapital” SRL) a depus cerere de chemare
în judecată împotriva lui Ion Lașcu solicitând încasarea de la Ion Lașcu în beneficiul
„Microcapital” SRL a datoriei rezultate din contractul de împrumut nr.24/14/PF din
19 februarie 2014 în sumă totală de 17784, 40 de lei și a cheltuielilor de judecată
pentru asistență juridică în sumă de 2500 de lei și taxa de stat în sumă de 533, 52 de
lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că în baza contractului de
împrumut nr. 24/14/pf din 19 februarie 2014 a acordat lui Ion Lașcu un împrumut
de 10000 de lei, pe un termen de 6 luni, cu scadență finală la 18 august 2014.
Debitorul și-a onorat parțial obligațiile. Ion Lașcu a mai beneficiat de două credite:
în baza contractului 20/14/pf din 12 februarie 2014 de suma de 3000 de lei și în baza
contractului nr. 57/14/pf din 08 aprilie 2014 de suma de 2105 lei. Creditele primite
au fost folosite pentru acoperirea unor obligații mai vechi.

Totodată, a indicat că pârâtul nu-și onorează obligațiunile în cadrul contractului
de împrumut din 19 februarie 2014, acumulând o datorie în sumă de 17784,40 de
lei, constituită din împrumutul în sumă de 7860 de lei, dobânda în sumă de 4925,60
de lei, penalitatea în sumă de 4798, 80 de lei și cheltuielile pentru notificare în sumă
de 200 de lei.

La 13 iunie 2016 Ion Lașcu a depus cerere reconvențională împotriva ÎM

„Microcapital” SRL solicitând restituirea a tot ce a primit în baza actului (contractului) juridic nul conform art. 219 alin. (2) Cod civil, obligarea „Microcapital” SRL să repare prejudiciul material și moral cauzat în suma determinată de instanță.

În motivarea acțiunii reconvenționale, reclamantul a invocat că contractele de împrumut la care face referire „Microcapital” SRL, sunt trucate, înșelătoare. La „Microcapital” SRL lipsește registru de evidență, bonurile de primire a banilor sunt fără semnături sau semnate numai de o persoană, nu este clar cum au fost încheiate contractele de împrumut din 12 februarie 2014 în suma de 3000 de lei și din 19 februarie 2014 în suma de 10000 de lei.

Partea reclamantă a menționat că la 19 februarie 2014 a fost impus să restituie suma acumulată în baza contractului de credit din 12 februarie 2014. Pe parcursul raporturilor contractuale a restituit suma totală de 17203 lei, care constituie dublul sumei împrumutate. Contractul de împrumut este nul, deoarece acesta include în sine condiții contradictorii, care nu au fost negociate în mod individual. De asemenea, „Microcapital” SRL nu poate cere compensarea cheltuielilor de asistență juridică, deoarece acestea nu sunt probate.

Prin încheierea din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni s-a primit spre examinare acțiunea reconvențională pentru a fi examinată cu acțiunea inițială.

Prin hotărârea din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni s-a perceput de la Ion Lașcu în beneficiul „Microcapital” SRL, conform contractului de împrumut nr. 24/14/PF din 19 februarie 2014, datoria ce constă din suma împrumutului de 7860 de lei, dobânda în sumă de 4925,60 de lei și penalitatea în sumă de 4798 de lei și cheltuieli rezultate din plata taxei de stat în sumă de 533,52 de lei, în total suma de 18117, 12 lei; s-a respins cererea „Microcapital” SRL despre încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2500 de lei și a cheltuielilor de notificare; s-a respins cererea reconvențională depusă de Ion Lașcu împotriva „Microcapital” SRL cu privire la declararea nulității contractului de împrumut cu aducerea părților în poziție inițială.

Prin decizia din 09 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ion Lașcu și s-a menținut hotărârea din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni.

Prin decizia din 31 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de Ion Lașcu și s-a casat integral decizia din 09 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 07 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Ion Lașcu și s-a modificat hotărârea din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „Microcapital” SRL împotriva lui Ion Lașcu cu privire la restituirea împrumutului, cererea reconvențională depusă de Ion Lașcu împotriva „Microcapital” SRL cu privire la declararea nulității contractului de împrumut cu aducerea părților în poziție inițială, în partea cuantumului penalității încasate de la Ion Lașcu în beneficiul „Microcapital” SRL și a sumei totale de 18117,12 lei încasate, micșorând penalitatea încasată de la 4798,8 de lei până la suma de 1000 de lei și încasând în total suma de 14319,12 lei; în rest hotărârea instanței de fond a fost menținută.

La 28 februarie 2018 Ion Lașcu a declarat recurs împotriva deciziei din 07

noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului cu adoptarea unei hotărâri legale cu anularea sumei de 14319, 12 lei.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

Recurentul a indicat că în cadrul examinării cauzei în instanța de apel nu a avut posibilitatea să se apere și să se expună asupra probelor motivate, nu i-au fost asigurate toate garanțiile prevăzute de Constituția Republicii Moldova. La fel, a declarat că i s-a încălcat libertatea gândirii și a exprimării opiniei în ședințele de judecată referitor la cercetarea probelor, a susținerilor orale. La baza actelor juridice stau originalele și nu copiile lor. De asemenea, a afirmat că i s-a încălcat dreptul la replică rezultând din prevederile art.224, 233, 234 Cod de procedură civilă. În final, a invocat că nu a avut acces liber la o justiție echitabilă în conformitate cu art. 5 Cod de procedură civilă.

Partea recurentă a menționat că, de fapt, contractul din 19 februarie 2014 a fost încheiat din start sub condiție și este nul în întregime rezultând din prevederile art. 234, art. 235 Cod civil. Drept consecință, acțiunile ilegale ale administratorului și contabilei „Microcapital” SRL prin trucarea, falsificarea actelor juridice, indicarea cifrelor eronate, induc în eroare instanța de judecată.

În contextul prevederilor art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 07 noiembrie 2017, iar Ion Lașcu a declarat recurs la 28 februarie 2018.

Materialele cauzei atestă că decizia contestată a fost expediată participanților la proces la 09 ianuarie 2018, conform scrisorii de însoțire (f.d. 158) și a fost recepționată la 31 ianuarie 2018, conform ștampilei oficiului poștal (f.d.164). Astfel, recursul declarat la 28 februarie 2018 se consideră a fi în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 25 iulie 2018 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de Ion Lașcu și va casa decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Instanțele ierarhic inferioare au stabilit conform materialelor cauzei precum că la 19 februarie 2014 între „Microcapital” SRL, în calitate de împrumutător și Ion Lașcu, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de împrumut nr. 24/14/PF, conform căruia s-a acordat cu împrumut suma de 10000,00 de lei, pe un termen de 6 luni, scadent la 18 august 2014 (f.d.12-15).

Concomitent s-a indicat că primirea împrumutului în sumă de 10000, 00 de lei de către Ion Lașcu se confirmă prin dispoziția de plată nr. 42 din 19 februarie 2014 (f.d.11).

Prin cererea de chemare în judecată depusă la 18 mai 2016 împotriva lui Ion Lașcu, „Microcapital” SRL a solicitat încasarea datoriei rezultate din contractul de împrumut nr. 24/14/PF din 19 februarie 2014 în sumă de 17784, 40 de lei și a cheltuielilor de judecată formate din cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2500 de lei și taxa de stat în sumă de 533,32 de lei (f.d.4-5).

La 13 iunie 2016, Ion Lașcu a depus cerere reconvențională împotriva „Microcapital” SRL, primită spre examinare într-o procedură cu cea inițială prin încheierea din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni (f.d.43), prin care a solicitat constatarea nulității contractului, cu aducerea în poziție inițială a părților, conform art. 219 alin.(2) Cod civil, obligarea „Microcapital” SRL să repara prejudiciul material și moral cauzat lui ca parte de bună credință în sumă determinată de instanță conform art. 219 alin.(3) Cod civil (f.d.23-28).

Prin hotărârea din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni s-a perceput de la Ion Lașcu în beneficiul „Microcapital” SRL, conform contractului de împrumut nr. 24/14/PF din 19 februarie 2014, datoria ce constă din suma împrumutului de 7860 de lei, dobânda în sumă de 4925,60 de lei și penalitatea în sumă de 4798 de lei și cheltuieli rezultate din plata taxei de stat în sumă de 533,52 de lei, în total suma de 18117, 12 lei; s-a respins cererea „Microcapital” SRL despre încasarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2500 de lei și a cheltuielilor de notificare; s-a respins cererea reconvențională depusă de Ion Lașcu împotriva „Microcapital” SRL cu privire la declararea nulității contractului de împrumut cu aducerea părților în poziție inițială (f.d.45, 48-50).

Instanța de apel, fiind investită prin lege, cu verificarea legalității și temeiniciei hotărârii primei instanțe în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, rezultând din prevederile art. 373 Cod de procedură civilă, prin decizia din 07 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău a ajuns la concluzia de a modifica hotărârea din 30 iunie 2016 a Judecătoriei Ialoveni, în partea încasării cuantumului penalității și a sumei totale, micșorând penalitatea încasată de la 4798,8 de lei până la suma de 1000 de lei și încasând în total suma de 14319,12 lei de la Ion Lașcu în beneficiul „Microcapital” SRL.

Colegiul relevă că instanțele ierarhic inferioare pripit și prin examinarea superficială a litigiului dedus judecății au concluzionat asupra temeiniciei pretențiilor „Microcapital” SRL față de Ion Lașcu privind încasarea datoriei la

împrumut, a dobânzii și penalității și asupra netemeinicii cererii reconvenționale depuse de Ion Lașcu împotriva „Microcapital” SRL cu privire la nulitatea actului juridic.

În contextul dat, Colegiul reiterează că prin cererea reconvențională depusă, Ion Lașcu a invocat că la încheierea contractului de împrumut, despre ce a aflat mai târziu, i-au fost încălcate drepturile sale ca debitor și acest contract, în opinia sa, urma a fi declarat nul de instanță, invocând în acest sens prevederile art. 216, 217, 218 Cod civil, precum și art. 4, art. 5 alin. (1), (2) din Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii nr. 256 din 09 decembrie 2011.

În această ordine de idei, Colegiul notează că prima instanță a respins cererea reconvențională, inclusiv și din considerentul că contractul de împrumut nr. 24/14/PF din 19 februarie 2014 a fost semnat de ambele părți pe fiecare pagină, ceea ce ar confirma că clauzele contractuale au fost negociate în detaliu. La fel, a indicat că a fost în imposibilitate de a constata că „Microcapital” SRL la semnarea contractului ar fi avut un comportament dolosiv sau viclean.

Instanța de apel a considerat ca fiind corectă și legală concluzia primei instanțe în partea respingerii pretențiilor formulate în cererea reconvențională, deoarece apelantul nu ar fi înaintat cerință privind declararea nulității contractului de împrumut nr. 24/14/PF din 19 februarie 2014 încheiat între Ion Lașcu și „Microcapital” SRL sau a unei clauze concrete din acest contract. La fel, s-a specificat că nu ar fi indicat cuantumul pretențiilor respective și nu a probat cauzarea presupuselor prejudicii materiale și morale în rezultatul încheierii contractului.

Sub acest aspect, Colegiul relevă că instanța de apel nu a luat în considerare faptul că cerința lui Ion Lașcu este formulată în sensul constatării nulității contractului de împrumut nr. 24/14/PF din 19 februarie 2014, cu aducerea părților în poziție inițială. Respectiv, instanța de apel nu a verificat pretențiile lui Ion Lașcu indicate în cererea reconvențională.

Astfel, Colegiul conchide că, instanța rezultând din obiectul și motivele invocate, urmează să stabilească circumstanțele relevante soluționării litigiului și determinante pentru stabilirea raporturilor juridice dintre părți. Or, prezintă relevanță și folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, rezultând din specificul acestui și care presupune în sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe, pertinente și concludente a situației de fapt, or, concluzia instanței de apel este rezultatul examinării pripite și arbitrare a litigiului dedus judecății, în condițiile în care fondul cauzei nu a fost examinat.

În acest sens, Colegiul consideră că instanța de apel adoptând soluția pe caz, în rezultatul verificării legalității și temeinicii hotărârii primei instanțe, expunându-se asupra netemeinicii acțiunii reconvenționale, nu s-a expus asupra tuturor temeiurilor invocate de reclamant privind nulitatea contractului contestat. Or, instanța de apel a ignorat faptul că prima instanța a menționat despre imposibilitatea constatării precum că „Microcapital” SRL la semnarea contractului ar fi avut un comportament dolosiv sau viclean.

Aici Colegiul precizează că Ion Lașcu prin cererea reconvențională a pretins întoarcerea de către fiecare parte a ceea ce a primit în baza actului (contractului) juridic nul conform art. 219 Cod civil, iar ca temei de drept a invocat prevederile art. 216, 217, 219, 220, 221, 227, 230, 235, 513, 619 Cod civil și Legea privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii nr. 256 din 09 decembrie 2011.

În contextul dat, Colegiul precizează că normele de drept invocate de reclamantul Ion Lașcu fac parte din Capitolul III, Cod Civil, nulitatea actului juridic și din Capitolul IV, Cod Civil, actele juridice încheiate sub condiție și anume: art. 216 Cod civil, actele juridice nule și anulabile, art. 217 Cod civil, nulitatea absolută a actului juridic, art. 219 Cod civil, efectele nulității actului juridic, art. 220 Cod civil, nulitatea actului juridic ce contravine legii, ordinii publice sau bunelor moravuri, art. 221 Cod civil, nulitatea actului juridic fictiv sau simulat, art. 227 Cod civil, nulitatea actului juridic afectat de eroare, art. 230 Cod civil, nulitatea actului juridic încheiat prin leziune și art. 235 Cod civil, condiția nulă.

Astfel, pornind de la normele de drept menționate *supra*, invocate de reclamantul Ion Lașcu în cererea reconvențională, Colegiul reliecă că de către reclamant nu s-a invocat caracterul dolosiv sau viclean prevăzut de art. 228 alin. (1) Cod civil, însă prima instanță concluzionează asupra imposibilității constatării faptului dacă „Microcapital” SRL la semnarea contractului ar fi avut un comportament dolosiv sau viclean, cu toate că reclamantul nici nu a invocat acest temei de drept.

De altfel, instanțele ierarhic inferioare nici nu s-au expus asupra temeiniciei/netemeiniciei pretențiilor prin prisma normelor de drept invocate, or, concluziile acestora au fost generalizate.

Chiar și în condițiile în care admiterea acțiunii inițiale exclude admiterea acțiunii reconvenționale, instanța de judecată are obligația de a se expune asupra temeiurilor invocate în cererea reconvențională, ceea ce, în speță, a fost eludat.

Concomitent Colegiul reliecă că din textul cererii reconvenționale se distinge expres solicitarea reclamantului Ion Lașcu privind constatarea nulității contractului din momentul semnării acestuia, invocând în acest sens anumite ipoteze, însă instanțele ierarhic inferioare nu au dat o apreciere acestora sub aspectul temeiniciei.

Mai mult, instanța de apel a indicat că Ion Lașcu nici nu a formulat o pretenție expresă privind constatarea nulității contractului, fapt ce este combătut de conținutul cererii reconvenționale, pct. 12 (f.d.25-26).

Colegiul menționează că concluzia instanței de judecată trebuie să fie certă pentru ca justițiabilul să cunoască pentru care motiv i s-a respins cererea reconvențională, în condițiile în care acesta a invocat nulitatea contractului.

Or, în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994).

CtEDO relevă că, deși, articolul 6 § 1 CEDO obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61.). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

În speță, Colegiul reiterează că reclamantul a pretins nulitatea contractului de împrumut, ceea ce denotă că atât în contextul legislației naționale, cât și internaționale, inclusiv și jurisprudenței CtEDO, instanța de fond era obligată de a

răspunde la acest aspect prin prisma normelor de drept invocate de reclamant în cererea reconvențională, ceea ce la caz a fost eludat.

Cu referire la ipoteza instanței de apel precum că reclamantul Ion Lașcu nu a formulat pretenție privind constatarea nulității contractului de împrumut sau a unei clauze concrete din acest contract, Colegiul menționează că instanța de apel nu a luat în considerare și respectiv nu a supus aprecierii argumentele acestuia precum că prin capitolele 4, 5 și 9 din contractul de împrumut au fost încălcate abuziv prevederile art. 619 alin.(4) Cod civil ce ține de aplicarea dobânzilor la dobânzi. Or, în condițiile în care nu s-a formulat o solicitare expresă, nu este exclusă obligația instanței de a supune aprecierii argumentele invocate.

Mai mult ca atât, instanța de apel s-a limitat la menținerea soluției instanței de fond în partea respingerii acțiunii reconvenționale, care, de asemenea, nu a supus aprecierii argumentele și temeiurile invocate în acțiunea reconvențională.

Însă, Colegiul precizează că instanța de apel avea obligația de a se expune asupra temeiniciei pretențiilor în raport cu normele de drept material invocate, în condițiile în care nulitatea contractului a fost solicitată prin prisma normelor de drept enunțate *supra*, inclusiv și prin prisma Legii privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii nr. 256 din 09 decembrie 2011.

Mai mult ca atât, aspectele privind nulitatea contractului de împrumut au fost invocate de către Ion Lașcu și în cererea de apel depusă împotriva hotărârii primei instanțe, doar că nu au fost supuse aprecierii de către instanța de apel.

Or, în conformitate cu art. 373 alin. (1), (2) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces.

De asemenea, Colegiul notează că, atât în cererea reconvențională, cât și în cererea de apel, Ion Lașcu a indicat că incorectitudinea și defavorizarea sa se confirmă și prin faptul înscrierii eronate în capitolul 1, pct. 2 din contract a datelor referitoare la scadența împrumutului, fiind indicată data de 11 august 2014, iar în cererea de chemare în judecată s-a specificat data de 18 august 2014, pe când, în opinia sa, urma să fie data de 19 august 2014.

În acest sens, Colegiul constată lipsa aprecierii de către instanța ierarhic inferioară a acestor circumstanțe, ceea ce contravine prevederilor legale, or, instanța este obligată de a răspunde tuturor argumentelor și obiecțiilor aduse de părți în susținerea poziției.

De altfel, în sensul legii, în cazul respingerii apelului, instanța de apel urmează să expună în decizie concluzia cu privire la toate argumentele invocate de apelant, să întemeieze motivele în legătură cu care argumentele apelantului din cererea de apel au fost recunoscute ca neîntemeiate. Instanța de apel nu se poate referi doar la simpla constatare a faptului netemeiniciei apelului, deoarece în acest caz decizia apare ca nemotivată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să verifice și circumstanțele cauzei în partea ce țin de argumentele invocate de recurent, probele, obiecțiile

acestui în raport cu pretențiile sale și obiecțiile părții oponente, respectând dreptul garantat al părților la un proces echitabil garantat de art. 6 § 1 CEDO. Procesul echitabil presupune asigurarea, garantarea și respectarea principiilor contradictorialității, egalității armelor în proces.

Din considerentele menționate, pornind de la faptul că eroarea admisă la judecarea cauzei în instanțele ierarhic inferioare nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Ion Lașcu și a casa decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să verifice cerințele înaintate prin prisma argumentelor și probelor ambelor părți, rezultând din prevederile art. 130 Cod de procedură civilă, în contextul cărora instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă și să reflecte motivele sale prin prisma probelor ca fiind pertinente soluționării pricinii sau după caz preferința unor probe în defavoarea altora. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu argumentele părților, circumstanțele cauzei, probele administrate și cercetate și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de Ion Lașcu.

Se casează decizia din 07 noiembrie 2017 a Curții de apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Microfinanțare „Microcapital” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Ion Lașcu cu privire la restituirea împrumutului și cererea reconvențională depusă de Ion Lașcu împotriva Organizației de Microfinanțare „Microcapital” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la declararea nulității contractului de împrumut cu aducerea părților în poziție inițială, încasarea prejudiciului material și moral, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Maria Ghervas

Nicolae Craiu

Victor Burduh